

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

IV. (XX.) ÉVFOLYAM, 22. SZÁM 2009. JÚNIUS 11.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

RENDÜLETLENÜL!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

PÚP A HÁTUKRA

Az EP-választás úgy kellett az MSZP-nek, mint púp a hátára. Az eredményt borítékolni lehetett. Ekkora közutálatnak legutóbb az MDF örvendett, megboldogult Antall József után. Legszívesebben nem is tartották volna meg a választást, de az ciki. Az Európai Uniónak nevezett úri klubban sok mindent elnéznek a faluról jött, nehéz múltú magyar szociknak, de ezt már talán mégsem. Hát akkor járassuk le a választásokat! Mondjuk meg a médiaszolgáinknak, hogy minden nap ötször azt sugallják a népnek, hogy ő, mármint a nép úgy sem fog elmenni. A miniszterelnök még véletlenül se biztassa a magyar népet, hogy menjenek szavazni. Hátha a végén tényleg nem megy el. Nem is ment! Meg mondjuk azt, hogy az egész egy szakmai kérdés, amiben a szocik Horn Gyula óta köztudottan profik, és csak a Fidesz csinál belőle belpolitikai ügyet. Aztán indítsunk a listán abszolút jelentéktelen figurákat. Göncz Kinga, Herczog Edit és Gurmai Zita szépségversenyen talán nem a legjobbak, de egy ilyen EP-választásra tökéletesek. Persze, a szocik előtt volt más út is. Megadóztathatták volna a gazdagokat, oda állhattak volna a magyar vállalkozók mellé, tehettek volna egy kis vaját a munkástömegek kenyérére. Ehhez persze Gyurcsánnyal együtt ki kellett volna rúgni az egész kompromittálódott vezetést, a felét meg jó sok évre lecsukatni. Nem ezt tették. Most úgy tűnik, mások fogják megtenni.

JOBB A JOBBIKKAL?

A választás meglepetése a Jobbik előretérése volt. Illetve, egy fenét volt meglepetés! Az állami médiában és a szoci-liberális

médiacsalád intézményeiben hónapok óta mást sem hallani, hogy jön a Jobbik. Hónapok óta látni, hogy a Jobbik óriási rendezvényeket tart, egyenruhás csoportokat hoz létre, sokrétűen kampányol az Interneten. Morvai Krisztinát a szemünk láttára építették fel. Senki sem firtatta, hogy honnan a pénz. Persze, lehet, hogy az, aki firtathatná, az pontosan tudja, és azt is tudja, hogy jobb, ha hallgat erről, már amennyiben „drágább rongy élete, mint a haza becsülete”. A Jobbik szellemét az MSZP és a Fidesz engedte ki a palackból. Ehhez nem férhet kétség. Mondhatnánk, hogy a Fidesz volt a gonosz, mert nem határolódott el az Árpád sávós zászlóktól. De ez nem igaz, bárhogy is állítják szoci-liberális körökben. A Fidesznek nem kellett a Jobbik. Annak idején a MIÉP is csak egészen rövid ideig kellett nekik. A Jobbik a szociknak és a liberálisoknak kellett, hogy a szélsőjobboldal rémével folyamatosan fenyegetse a népet, és szavazatot vegyenek el a Fidesztől. Mert nálunk, Magyarországon, ahol sokan részesei voltak a holocaustnak, ezt mindig el lehet játszani. És el is játsszák. Újra és újra előhozzák a „gyűlöletbeszéd” ügyét, közben semmit sem tesznek az olyan bűncselekményekben, ahol cigányok érintettek. A zsidóság és az antiszemitizmus problémájáról csak is ők, a liberálisok beszélhetnek. Ha más a szájára veszi, hogy milyen szerepet is játszik a zsidóság a mai Magyarországon, azt azonnal fel kell négyelni, kitagadni, kiátkozni, a Dunába lőni. Nem számít, hogy ez mennyire hazug, mennyire álságos, mennyire sérti azok emlékét, akik tényleg a fasiszmus áldozataiul estek.

Csakhogy a palackból kiengedett szellem önálló életre kelt. Annak idején Bácsfi Dianát – miután elég sokszor emelte karját

nyilas köszöntésre – egészen egyszerűen elítélték, bolondnak kiáltották ki. A tüntetésen tomboló ismert figurákat a hatalom kezében tartja, nincs velük gond. A térfelügyelő kamerákon nyomon követik őket, és ha kell, mobilon szól is a felső kapcsolat, hogy kikbe kell belerúgni. Mondjuk, a rendőrökbe, és máris dokumentálva van a szélsőjobboldali fenyegetés. A beépített provokátoroknak éppen ez a dolguk. Jó nagy feltűnést kelteni, botrányt csapni, levezetni az indulatokat, hogy véletlenül se törjön ki, mondjuk, forradalom. A Jobbikkal ez nem jött be. A Jobbik kezébe túl erős kártyákat adtak: a multiellenességet, az EU-ellenességet, a zsidó- és a cigánykártyát. A homoszexuális témáról nem is beszélve, amivel a liberálisok előszeretettel szeretik hergelni az éppen munka nélkül maradt ezreket és tízezreket, akiknek valahogyan nem az a fő problémájuk, hogy összefeküdjenek hasonló neműekkel, és ezt még az utcán is hirdessék.

De másról is szó van itt! Az MSZP-SZDSZ kormányok olyan mélyre taszították az országot, olyan erkölcsi fertőt teremtettek, olyan nyomort idéztek elő, hogy nagyon sok ember elhitte a Jobbik jelszavait, még akkor is, ha eleinte kételkedett bennük. A szélsőjobboldali előretérés mérgének, persze, van ellenmérge. Ezt úgy hívják, hogy Munkáspárt. A Munkáspárt meg is tette, ami tőle függött. Igen, a Munkáspárt képes lett volna megnyerni a kapitalizmusból kiábrándult tömegeket. Feltéve, hogy az MSZP-SZDSZ nem akarta volna folyamatosan megsemmisíteni, ha 2005-2006-ban nem támogatták volna a pártellenzékét, ha nem állították volna bíróság elé a Munkáspárt vezetőit, ha nem zárták volna ki a médiából, ha nem igyekeztek volna összemosni a szélsőjobboldallal. A szocialista-liberális körök jobban félnek a kommunistáktól, mint a szélsőjobboldaltól. Ez így természetes, mondta egy ismerősöm, tudod, a szélsőjobboldaliak legfeljebb az életünket akarják elvenni, de ti, kommunisták a vagyontokat. Nos, most az SZDSZ összeomlott, az MSZP romjaiban hever. El lehet gondolkozni: jobb-e a Jobbikkal? Vagy az inkább ellenmérge?

AZÉRT VAGYUNK A FRONTBAN, HOGY TANULJUNK

AZ EP-VÁLASZTÁSOKRÓL

1. A választásokon a választók 36,29 százaléka vett részt. A választás jelezte, hogy az emberek elégedetlenek a mai helyzetükkel. Az elmúlt hónapokban százezer ember veszítette el a munkáját, és a következő hónapokban újabb kétszáz ezret fenyeget az elbocsátás veszélye. Az emberek felérték tartalékaikat, az új áremeléseket, a jövedelmük kiesését nem tudják mivel pótolni. A romló helyzet elbizonytalanította az embereket, félnek a holnaptól, nem látnak kiutat.

Elégedetlenek Magyarország helyével az Európai Unióban, az „európai házban” nekünk juttatott „cseléd-szobával”. A többségük számára az EU-tagság semmit sem hozott, vagy éppenséggel csak rosszat.

A dolgozó emberek csalódtak a parlamenti pártokban, különösen az elmúlt hét évben kormányzó MSZP-ben. Nem bíznak bennük. Megcsömörlöttek a politizálásnak nevezett cirkusztól, attól, hogy a parlamentben nem az emberek valós problémáival foglalkoznak. Mindennek következménye az, hogy kevesen mentek el szavazni.

2. A választáson a Fidesz győzött. A Fidesz győzelme kiszámítható és várható volt. Az emberek oly’ mértékben elégedetlenek a szocialista-liberális kormányzással, hogy tömegével szavaztak a Fideszre.

3. Az MSZP súlyos vereséget szenvedett, ami szintén várható volt. Az MSZP és a szocialista-liberális kormány kiárusították az országot. Milliárdokat döntöttek nyomorba. Bűnbe taszították az országot, a korrupciót, a gátlástalanságot, a leplezetlen erőszakosságot a magyar politika jellemzőjévé tették. Magukat baloldali pártnak hirdetve, lejáratták a baloldali eszméket.

4. A Jobbik 17,77%-ot kapott a választásokon, ezzel harmadik erőként került az Európai Parlamentbe. A Jobbik előretörésének több oka van. A mai nehéz helyzetben, amikor milliárdok

kerülnek létbizonytalanságba, sőt nyomorba, sokan vevők a Jobbik antikapitalista, zsidó- és cigányellenes jelszavaira. A Jobbik antikapitalizmusa azonban hamis, csak propagandacélokat szolgál. Ők nem a kapitalizmus ellen harcolnak, csak egy más fajta kapitalizmust képzelnek el.

Másrészt, a szélsőjobboldal előretörése az MSZP és az SZDSZ súlyos történelmi felelőssége. Az MSZP és az SZDSZ a Jobbikot arra használták, hogy megfélemlítsék a kormányban csalódott baloldali szavazókat. Ennek jegyében – amíg a Munkáspártot az elmúlt években teljesen elhallgatták a médiában – a Jobbikról folyamatosan beszéltek, sőt teret engedtek nekik.

5. A Munkáspárt 27 829 szavazatot, azaz 0,96 százalékat kapott. Százalékosan ez duplája a 2006. évi parlamenti választáson elért 0,41%-nak, de abszolút értelemben is több mint az akkor elért 22 ezer szavazat. A párt hosszú idők óta először több szavazatot kapott, mint amennyi kopogtatócédulát összegyűjtött. A Munkáspárt minden jel szerint leküzdötte a 2005-2006-os súlyos válságot, és elindult a felemelkedés útján.

A Munkáspárt annak tudatában indult a választásokon, hogy a játékszabályok nem nekünk kedveznek, a tőkés erők elszigetelnek bennünket a médiától, s ráadásul pénzünk sincs. Ugyanakkor tudtuk, hogy az EP-választás lehetőséget ad politikánk hirdetésére, jelöltjeink, új kádereink megismertetésére és felépítésére. Ezeket a lehetőségeket jelentős mértékben kihasználtuk.

Jelentős siker, hogy a Munkáspárt összegyűjtötte az induláshoz szükséges ajánlószelvényeket, és azon nyolc párt között volt, amely indulhatott az EP-választásokon. Ez fontos eredmény, és erőt kell, hogy adjon a jövőre nézve is.

A kopogtatócédula-gyűjtés, a kampány, az emberekkel való számtalan találkozó jelezte, hogy a Munkáspárt megítélése jobb, mint korábban. Az emberek ismerik a Munkáspártot, értékelik, hogy tisztességesek és következetesek vagyunk.

Az emberek elindultak felénk, de még bizonytalanok. Sokan félnek attól, hogy gyengék vagyunk, sokan felülnek a tőkés propagandának, amely azt sugallja, hogy a kicsikre nem érdemes szavazni. Hatottak az MSZP olyan hazug jelszavai, minthogy a „jobboldal összefog a szélsőjobboldallal”.

Ugyanakkor tény, hogy a kopogtatók gyűjtése lassan ment, s az utolsó hétig fennállt a veszélye annak, hogy nem tudjuk összegyűjteni. Az általános tapasztalat az, hogy a munka ott ment jól, ahol az elmúlt években is dolgoztak, és most is vállalták, hogy inkább szabadságot vesznek ki, de a cédulák időben legyenek meg. Sok szervezetünk nem vette komolyan gyűjtést. Csak szórványosan gyűjtöttek. Sok – egyébként munkaképes – párttagunk nem vett részt a gyűjtésben.

Tény az is, hogy a választókerületenkénti ezer-ezer cédulát nem tudtuk összegyűjteni. A KB-képviselők sok területen csak papíron léteznek, semmilyen munkát sem végeznek. A negatív tapasztalat pozitív része az, hogy tudjuk, kikre és mely szervezetekre építhetünk a következő időszakban.

Az EP-választási kampány számos eredményt hozott, és sokféle pozitív tapasztalattal járt. A Munkáspárt értékelését az elmúlt 20 évről és programját jól fogadták az emberek. Olyan körökben is elolvasták, ahol ezt korábban nem tették. Az embereknek tetszett, hogy a program a munkásokhoz szól, baloldali és egyben nemzeti. Tetszett, hogy a követelések radikálisak. A Munkáspárt viszonylag széles nyilvánossághoz jutott, sokan megismerték programunkat. Megtanultunk új módszereket, többet vagyunk az utcán, a piacokon, rendszeresen járunk a gyárakhoz.

A kampány számos hiányosságra is rámutatott és sok negatív tapasztalattal is járt. Programanyagainkat csak kis példányszámban tudtuk kinyomtatni, s ráadásul ezt a keveset sem hasznosították mindenütt. Sok helyütt nem kézbe adták az anyagainkat, hanem levelesládákba szórták, ami nem jó és nem

hatékony. A legtöbb helyen az EP-választást letudták a kopogtatócédulák gyűjtésével, a kampány során csak kevés helyen jártak házról-házra, kevés helyen folyt hatékony agitáció. Sok jó és új módszert találtunk ki, de még kevesen alkalmazzuk őket, nehezen terjed a jó példa.

A választások megmutatták, hogy javítani kell az irányító munkát a központban. Nem elég a megyei elnöki értekezletek megtartása, nem elég, hogy a pártelnök járja az országot. A központnak hatékonyabban, több emberrel kell segítenie a megyei és budapesti pártvezetőségek munkáját.

Világossá vált az is, hogy a megyei elnökségek sok területen nem urai a helyzetnek, nem fogják át tagságukat, nem tudják leküzdeni a helyi önállósodást és ernyedtséget, és a helyi szervezeteket rendezvényekre, pénzgyűjtésre, választási munkára mozgósítani.

6. Az EP-választások megmutatták, hogy a kommunista és munkáspártok Európa legtöbb országában a rendkívül nehéz körülmények ellenére aktívan jelen vannak. A görög kommunisták megtartották eddigi három mandátumukat, a csehek képviselőinek száma hatról négyre csökkent. A portugál barátaink viszont kettőről ötre növelték képviselőik számát. Spanyolországban kettőről egyre csökkent a kommunista képviselők száma. Szlovákiában 2,1 százalékot kaptak és nem jutottak be.

7. A Munkáspárt Elnöksége kéri a párt tagjait, szervezeteit: folytassuk a munkát, dolgozzunk tovább, támaszkodva az első kicsi, de kézzel fogható eredményekre. A harc nem tegnap kezdődött, és nem ma ér véget. Tovább kell küzdenünk a dolgozó emberek érdekeiért, a tőke ellen.

Budapest, 2009. június 8.

*Magyar Kommunista Munkáspárt
Elnöksége*

ELSZÁMOLÁS

Ismét szemtanúi lehettünk egy roppant demokratikus választásnak Magyarországon. Kár, hogy az elmúlt hetekben semmi mással nem szembesültem, csak azal, hogy ez itt bizony mindenről szól, csak demokráciáról nem. Mi mindenről? Hát pénzről, pénzről meg pénzről. Meg hazudozásról, meg hatalmi acsarkodásról. S persze el ne felejtjük: népbufitásról, riogatásról, egymásra mutogatásról.

Kinek is jó ez? Hát Magyarország lakosságának semmiképp.

Nincsen sok kérdésem, csak kettő: mennyiből is szórakoztatták magukat és egymást a „felelős politikusok”? S honnan is volt erre pénzük?

Persze, az MSZP-t és a Fideszt kár dezignálni, „jutott nekik” az elmúlt években. Az sem meglepő, hogy a parlamentben mindig a többet ígérőre szavazó MDF vehetett Bokrost, Habsburgot, orcátlan mennyiségű óriásplakátot. Adtak nekik költőpénzt... Az persze kellemetlen, hogy a nagytőkések milliárdjaival gazdálkodó SZDSZ-nek már csak a lakosság 2.1 százalékát sikerült megvezetnie a nem létező kirekesztést sulykoló kampányával. (Te jó ég, főműsor időben mennyi ilyen láttam! De tényleg elhiszi valaki, hogy ma, Magyarországon az emberek legfőbb gondja, hogy utálja a romát, a homoszexuálist vagy a zsidót?! Valahogy a környezetemben sokkal égetőbb kérdés, hogy holnap lesz-e még állás...)

De vissza az eltékozolt pénzekhez.

Jó, jó, a „nagyoknak” jutott százmillió forintnál is több erre a játékra, hivatalosan is. S mégis, az MSZP csupán három százalékkal tudta megelőzni a Jobbikot. Hogy is van ez? A Jobbikra bizonyosan nem a csalódott szocialista szavazó voksolt. Őket remekül meg lehetett riasztani a fasiszta vesztéssel, szélsőséggel, masírozó terror-szervezettel. Nem nehéz kitalálni hát, hogy honnan vettek el szavazatot: a Fidesztől. Talán épp ezért nem volt kétharmados többség. Valamiért nem gondolnám, hogy a Fidesz fizetett volna ezért a „szívességért”. S ha ők nem? A Jobbik rémképe, a velük való ijesztgetés csak a szocialistáknak és a liberálisoknak érdeke. Ez utóbbiak viszont már a túlélésre hajtanak, meglepne, ha a Lehet Más Politika és a Humanista Párt nem az ő törekvésük lenne a „széplelkek” átmenetére egy újabb nekifutáshoz. 2.6 százalék nem rossz kezdet...

Ehhez képest jött a Jobbik, majd' annyi óriásplakáttal, mint az államilag jól dotált parlamenti pártok, s a végtelen számú normál plakáttal már nem is számolunk. A Jobbik ugye valaha a MIÉP holdudvarából indult, társadalmi támogatottságuk erősen

megkérdőjelezhető volt. Hirtelen mégis olyan erővel léphettek a választási porondra, ami biztos anyagi háttér nélkül elképzelhetetlen. Szkeptikus vagyok, gyanús az nekem, hogy Vona Gábornak még eredményt értékelő beszédében is magyaráznia kellett a bizonyítványt. Nevezetesen, azzal egyenrangúan, ahogy Morvai Krisztinát sztárolta, legalább négy „támogató szervezetet” fel kellett sorolnia. Lehet, hogy azért, nehogy valaki mégis megkérdézzé: tessék mondani, konkrétan honnan a pénz? Rosszul mutatna az elszámolásnál némi MSZP névvel fémjelzett alapítványi támogatás...

A Munkáspárt megint nem fektült le senkinek, csak a saját pénzéből gazdálkodhatott. Abból, amit a párttagok tagdíjaként, egy napi bér felajánlásával, szimpatizánsok támogatásával, Szabadság-előfizetésből kapott. Nincsenek milliárdos patrónusok: csak azok az emberek, akikért tényleg kiáll húsz éve a Munkáspárt: a dolgozók, a munkások, a nyugdíjasok, a kilátástalan helyzetbe kényszerített fiatalok, a kizsákmányolt lakosság.

Nem futotta tévé-reklámra, óriásplakátra, olyan eszközökre, ahol kimondhatuk volna a magunk igazát. De a munkánk így is eredményes volt! A piacon, utcán, buszon megszólított ember eljött, és ránk szavazott! Többben, mint akik ideadták a kopogtatócédulájukat!

Míg 2006-ban, sokkal nagyobb részvétel-nél csak 21 000 ember voksolt ránk, ma a tudatos választók közül 28 ezren érezték úgy, hogy nekünk nagyon is helyünk van a politikai palettán. 0.4 százalék után most majd' 1 százalékot elértünk. Mit jelent ez? A mai magyar törvények alapján 1% szükséges ahhoz, hogy egy párt állami támogatást is kapjon. A szűkös költségvetésben hirtelen megjelenhet egy olyan összeg, melyet arra fordíthatnánk, hogy valóban felhívassuk az emberek figyelmét: létező, dolgozó, a többség érdekeiért kiálló párt vagyunk. Sokat kell dolgoznunk, de az eredmény egyértelmű: az emberek felfigyeltek ránk, bíznak bennünk! Pusztán pénz kérdése, hogy hamarosan átlépjük a parlamenti küszöböt. És addig is: mi el tudunk számolni. Bárkivel.

MAGYAR! BALOLDALI! TISZTESSÉGES!

Magyarország gondjaira nem a jobboldal, nem a szélsőjobboldal a megoldás. Van kiút balra. A munkásnak, a dolgozónak, a szegényeknek csak balra van kiút!

Nem a baloldal van bajban! Az MSZP van bajban. Nekik már régen semmi közüik a baloldalhoz, a munkás, a dolgozó csak eszköz nekik, amit eddig kedvükre

manipuláltak. A baloldal számára az hozna igazi változást, ha a Munkáspárt megerősödve kerülne ki a választásból. Biztaszuk minden baloldali ismerősünket, hogy ne üljenek fel az MSZP félelem- és pánikkeltő plakátjainak, menjenek el szavazni, és a Munkáspártra szavazzanak!

Vádoljuk az MSZP-t, mert eladták az

országot. Húsz éve a GDP 1,7 százalékát adták a multinacionális vállalatok. Ma a GDP 70 százalékát termelik a multik. Az Európai Unió nem kevésbé kapitalista országai-ban ez a szám csak 40 százalék.

Vádoljuk az MSZP-t, mert bűnbe taszította az országot. A korrupciót, a gátlatlanságot, a leplezetlen erőszakosságot nem ők találták ki, de a magyar politika jellemzőjévé ők tették. A világ 179 országa között a 39. legkorruptabb ország vagyunk.

Vádoljuk az MSZP-t, mert beengedte a HospInvestet. Nagyon jól tudták a szocialisták, hogy tönkre fogják tenni a kórházakat Gyöngyösön, Hatvanban, Egerben, másutt. Tudták, és mégis engedték.

Vádoljuk az MSZP-t, mert szegénységre taszították az ország nagy részét. Vádoljuk, hogy engedték a bankokat, hogy devizában adjanak hitelt lakásvásárlásra rengeteg olyan embernek, akinek nem kötelessége érteni a devizaműveletekhez, de lakásra szüksége van.

Vádoljuk az MSZP szövetségesét, az SZDSZ-t. Az SZDSZ Magyarországra erőltette a legbecstelenebb tőkés politikát. Nekik semmi sem számít. Nem hatja meg őket a munkások nyomora, a nyugdíjasok nélkülözése. Nem ejtenek könnyeket, amikor bezárják a falusi iskolákat, tönkreteszik a magyar kultúrát. Számukra semmi sem szent. Nekik a hatalom és a pénz fontos. A pénz, a piac határtalan imádata. Bennük nincs elkötelezettség a nép iránt, nincs bennük emberszeretet, hiányzik a honszeretet. A homoszexuálisok jogai jobban izgatják őket, mint a nemzet sorsa.

Változás kell, baloldali változás! Mi programot, baloldali nemzeti programot tártunk a magyar társadalom elé. Bizonyítottuk, hogy a Munkáspárt a dolgozók, a munkások pártja, a nemzeti baloldal pártja.

Bizonyítottuk, hogy a Munkáspárt az egyedüli párt, amely baloldalon van, és az ő politikája az, amely a nemzeti elkötelezettségét erősítette az elmúlt években. A Munkáspárt szociális elkötelezettsége, a bérből és fizetésből élők melletti kiállása elvitathatatlan.

Változás kell, baloldali változás! A világ terheit fizessék meg a gazdagok! A gazdagokat kell megadóztatni! Egy milliónál senki sem keressen többet, de százezernél kevesebbet sem!

Változás kell, baloldali változás! A

fiatalnak biztosítani kell az első munkahelyhez és az első lakáshoz való jogot!

Változás kell, baloldali változás! A cigányságnak jobb életet kell teremteni! De nem segélyekkel, hanem azzal, hogy munkahelyeket teremtünk, és iskolákat építünk. S ha kevés ehhez a mi pénzünk, követeljünk az Európai Uniótól!

Változás kell, baloldali változás! Nemzeti baloldali változás! Védjük meg a magyar piacot, a magyar gazdaságot! Ha kell, adminisztratív úton, egészségügyi, környezetvédelmi és más intézkedésekkel szorítsuk ki a külföldi élelmiszereket.

Változás kell, baloldali változás! Vegyük magyar állami tulajdonba a villamos-áram-ellátást, a DÉDÁSZ-t, a DÉMÁSZ-t, az ÉDÁSZ-t, az ELMŰ-t, az ÉMÁSZ-t, a TITÁSZ-t. Jól megszédtek magukat, hiszen a privatizáció óta háromszorosára emelkedtek az árak.

Változás kell, baloldali változás az Európai Unióhoz való viszonyunkban is! Harcoljunk ki jobb feltételeket! Ha sikerül, maradjunk. Ha nem, gondoljuk meg, hogy érdemes-e tovább kínlódnunk.

A csatlakozás előtt megmondtuk: akkor érdemes belépni az EU-ba, ha belülről jobban tudjuk érvényesíteni nemzeti érdekeinket, mintha kívül maradnánk. Az

óta kiderült, hogy csatlakozásunk nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A nagyok diktálnak, birodalmi szellemiségű politikával. Mi harmadrangú tagként vagyunk jelen, és gyarmati jövő vár ránk. Mióta bent vagyunk, csak visszafélődik a magyar gazdaság, és erős visszaesésben van az ország. Mezőgazdasági, élelmiszeripari adottságainknak megfelelő pozícióinkat elvesztettük.

Az ország még kiszolgáltatottabbá vált, a magyar munkavállalókat korlátozzák, a hazai tőkének az unió államaiban való

megjelenését adminisztratív intézkedésekkel akadályozzák, és amíg az unió keményen érvényesíti érdekeit, addig mi nyuszi-ként lefekszünk, és nem merjük megvédeni magunkat.

Az árak európaiak, de a bérek csak tízedüket teszik ki. Már nem napi 8 órát dolgozunk, hanem 12-16 órát, és mégis egyre rosszabbul élünk. Az egyre növekvő nyugdíjkorhatárt a magyar nyugdíjasok jelentős része nem éri meg. Ez a keserű valóság. Mi tudunk ezen változtatni.

Csak a Munkáspárt! ■

27829

Huszonhétézer-nyolcszázhuszonkilenc ember. Mindannyian a kommunista párt-ra voksoltak. Többen, mint 2006-ban. Sokkal többen, majd hétezerrel, egy lényegesen alacsonyabb választói részvétel mellett.

Mit bizonyít ez? Azt, hogy a Munkáspárt jó úton halad. Ha csak tizede lenne a lehetőségünk, pénzünk, mint más pártoknak, akár még egy számjegyet tehenénk a címben szereplő szám mögé.

Igaz lenne ez akkor is, ha Magyarországon tisztességes választásokat tartanának. Egyetlen ország sincs az unióban, ahol választások előtt nincs vitaműsor, ahol nem mérhetik össze érveiket a listavezetők. Illetve elnézést, nálunk egy volt. A Duna tévén, délután fél négykor...

A szocialista kormányzat lehetőséget és valószínűleg pénzt is ad a Jobbiknak, a fasisztáknak, hogy elvegyen szavazatot a Fidesztől. Számukra bármi, a szó legszorosabb értelmében bármi megengedhető, hogy még néhány napig hatalmon maradhassanak. Az MSZP vezetése

Weimarral riogat, miközben saját maga építi fel az újfasiszta pártot.

A szocialisták vezetési minden lehetőséget megragadtak a választási kampányban, hogy a Munkáspárt ellen szóljanak. Az emeszpés „baloldal” vezére, Szanyi Tibor Népszavában megjelentetett írományában nem a Jobbik ellen támad, számára a fő veszély a Munkáspárt. Mindenkit arra szólít fel, hogy szavazzon inkább Habsburgra, bárkire, de a kommunistákra semmiképpen sem.

A Munkáspárt megerősödött ezen a választáson. Új szavazóink vannak: a munkás, a fiatal, a dolgozó. Ez több annál, amit bármikor reméltünk.

Hogyan tovább? Dolgozni kell! Azokban a választókerületekben, ahol naponta ott vagyunk, ahol vállaljuk a boltban és a presszóban is, hogy kommunisták vagyunk, jó eredményt értünk el. Nógrádban, Szolnok megyében, de még a jobboldal fellegvárának számító Debrecenben sem volt szavazókör, ahol nem szavaztak a Munkáspártra.

Tény, volt olyan város és község, ahol egyetlen voksot sem érdemeltünk ki. Megérdemeltük! Senki sem dolgozott ott, senki nem csinált semmit!

Ma tudjuk, hogy van huszonhétézer-nyolcszázhuszonkilenc ember, aki bíz a Munkáspártban. Aki, ha azt érzi, hogy a párt tagjai segítik, az ő gondjaival is foglalkoznak, talán családjának, barátainak is elmondja: Munkáspárt.

Ezért dolgozni kell! Sokat és még annál is többet! A mi utunk igaz!

Győzni fogunk! ■

MUNKÁSPÁRTI SZERVEZET ÁSOTTHALMON

Csongrád megyében, kopogtatócédula gyűjtése közben látóköriünkbe került Ásotthalom községben egy erdőmunkás csapat, akik a cédulákat nekünk adták. A csapat vezetőjével, Móri Józseffel és feleségével elbeszélgettünk, elmondtuk nekik, hogy régen volt ásotthalmi alapszervezet, és szeretnénk újjászervezni. Az ötlet olyannyira megtetszett nekik, hogy segítségünkkel napokon belül megkezdtek a szervező munkát. Ennek eredményeként május 30-án Ásotthalmon alakuló taggyűlést tartottunk, ahol rögtön kilenc fő kérte felvételét pártunkba.

A jelentkezők rövid ismertetést kaptak pártunk politikájáról, a felvétel szabályairól, a szervezeti szabályzatról, valamint írásos propagandaanyagok is kiosztásra kerültek. Az egybegyűltek elmondták, hogy régen figyelemmel kísérik a Munkáspárt politikáját, szereplését és egyetértenek vele. A taggyűlés megválasztotta a

vezetőséget: Móri József elnök, Bódi András és Ambrus Gyöngyi vezetőségi tagok lettek. Ambrus Gyöngyi jóvoltából ma már számítógépes kapcsolat is működik az újonnan létrejött

alapszervezetnél, sőt, a szükséges párt-adminisztráció elvégzését is magára vállalta. Jó munkát kívánunk az ásotthalmi kommunistáknak!

ZSIGA TAMÁS

Nem a baloldal van válságban

2009. június 4., Pécs, 48-asok tere. Itt fejeződött be a Munkáspárt Baranya megyei kampánya. Nem a baloldal, hanem az MSZP van válságban – jelentette ki Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke, aki arra bízta a baloldali szavazókat, ha változást akarnak, támogassák a Munkáspártot június 7-én. A Magyarországot kormányzó MSZP a liberálisokkal együtt az elmúlt hét évben sokmillió embert taszított szegénységbe, nyomorba, az országot pedig eladta a külföldi tőkének – hangsúlyozta. A pártelnök sajnálatosnak és elfogadhatatlannak nevezte, hogy az MSZP-SZDSZ pártkoalíció „a mindennapi politikai élet normájává tette a korrupciót, a tisztességtelenséget és a hatalommal való határtalan visszaélést”.

Thürmer Gyula azt üzent a baloldali szavazóknak: ne ijedjenek meg, nem kerül végveszélybe az ország, ha nem az MSZP irányít. „Válasszák a Munkáspártot akkor is, ha a munkanélküliség helyett teljes foglalkoztatást, rendet és törvényeséget akarnak, valamint azt is, hogy a magyar egészségügy ne kerüljön hospinveszték birtokába!” A kampányrendezvényen részt vett Gelb Zoltán megyei elnök, és Mészáros Csaba, baranyai fiatal, a Munkáspárt EP-képviselő jelöltje.

KOMMUNISTA SZEMINÁRIUM BRÜSSZELBEN

2009. május 15-17. között rendezték meg a 18. Nemzetközi Kommunista Szemináriumot Brüsszelben, melyen több mint 50 ország képviseltette magát. A találkozó központi témája az ifjúság helyzete volt, valamint munkájuk a kommunista mozgalmakban, és bevonásuk politikai tevékenységekbe. A résztvevők tíz-tíz percben mutathatták be az országukban uralkodó állapotokat és hazájuk ifjúságpolitikáját. Az elmondottak alapján világosan kiderült, hogy bár a problémák országonként változnak, az alapvető okok ugyanazok. Az ifjúságra általánosan jellemző, hogy érdeklődési körükben a politika alacsony prioritású, s az is, hogy helyzetük a jövőre nézve egyre kilátástalanabb. Magyarországot tekintve lehetőségeik talán a legrosszabbak közé sorolhatóak, elsősorban a kapitalista hatalom folyamatos agyimosásának köszönhetően. A nemzetközi fórum résztvevőinek beszámolóiban különös hangsúlyt kapott a tömeges belépések ténye. Példának okáért a COMAC, azaz a belgiumi KISZ az elmúlt két évben meghatszorosozta tagságát. Ez ékes bizonyítéka annak, hogy az ifjúság körében a kommunista pártok támogatottsága egyre jelentősebben nő.

A találkozó második témája a gazdasági világválság volt, mely minden országot súlyt, ám eltérő mértékben. A kommunista pártok képviselői egyetértettek abban, hogy kivétel nélkül mindenhol a munkással, a dolgozóval fiztetik meg ennek árát különféle megszorítások révén. Teljes egyetértés volt abban is, hogy ez a válság a kapitalizmus válsága, és előfutára a kapitalista világrendszer szükségszerűen megtörténő összeomlásának. Ezt a totális bukást késleltetni lehet, de elkerülni nem. Egyetlen kiút az adott kérdésben csakis a szocializmus lehet.

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tökéletes ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tökéletes rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

HÚSZ ÉVE INDULT A NEMZETI KEREKASZTAL

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989. június 13-án, kedden 17 órakor a Parlament Vádász termében Szűrös Mátyásnak, az országgyűlés elnökének elnöklétével megkezdődnek a kormányzó MSZMP és az Ellenzéki Kerekasztal, illetve néhány más társadalmi szervezet tárgyalásai, a Nemzeti Kerekasztal.

ÉSZREVÉTELLEN ELLENFORRADALOM

Több mint egy évnnyire vagyunk az 1988. májusi pártértekezletől, amelyen Kádár Jánost felmentik. A hatalmon lévő MSZMP vezetésében eluralkodik az a nézet, hogy a rendszerváltás elkerülhetetlen. A vezetés egy része az időt akarja húzni, átmeneti időszakra szert tenni, abban a reményben, hogy az új polgári viszonyok között is képesek cselekedni. Másik része pedig egyszerűen az egyéni túlélésre játszik. Ebben a helyzetben alakul ki az a koncepció, hogy a rendszerváltást a hatalom és az ellenzék közötti tárgyalások útján kell megoldani. Ez a folyamat indul el 1989 tavaszán. Az USA, amely békés, ennek következtében szinte észrevétlen ellenforradalmat akar, támogatja az ötletet.

A PÁRTVEZETÉS FELELŐSSÉGE

Az MSZMP-vezetés elvben három lehetőség között választhat. Egy: megerősíti az MSZMP-t és politikai eszközökkel kiszorítja az ellenzékét. Kettő: megerősíti az MSZMP-t és politikai eszközökkel és – ha az kevés – katonai erővel megvédi a

szocialista hatalmat. Három: valamilyen formában átadja a hatalmat, azaz megadja magát az ellenforradalmi erőknek. Az első két változathoz rendet kell teremteni a pártban, el kell távolítani a Pozsgay-Nyers-Németh szárnyat és követőiket. Mozgósítani a munkásságot, az apparátuson átnyúlva a szocializmusért aggódó alsóbb vezetőkhöz kell fordulni. Meg kell erősíteni a belügyi és a katonai vezetést, el kell távolítani az ellenzékhez dörgölődő vezetőket. Grósz Károly főtitkár időről-időre hajlik erre az irányra, de érdemben szinte semmit sem tesz érte. Ellenkezése legfeljebb akadályozza, de nem gátolja meg az ellenforradalom bekövetkeztét. Sőt, a párt első számú vezetőjeként legitimálja az ellenforradalom előkészítését.

A Központi Bizottság május 8-án ad zöld utat az ellenzékkel való tárgyalásoknak. Fejti György KB-titkár este hat óra után kezdi tíz gépelt oldalas monológját. A KB-tagok zöme vagy eleve örül, vagy beletörődött, vagy mindenbe belefáradt. A történelmi fordulatot előkészítő párt-döntés gyorsan, rutinszerűen átmegegy. A szocialista hatalom szemszögéből nézve az MSZMP vezetése de facto elismeri,

hogy kettős hatalom van az országban: nem dönthet az ellenzék nélkül.

A KB elé menő előterjesztés kimondja, hogy a párt „folytatni kívánja a mélyreható társadalmi átalakítást, amely a többpártrendszeren alapuló képviselői demokrácia megteremtésére” irányul. Fejti szerint a feladat az, hogy „valamilyen önmérsékletet és a szociális konfliktusok erőszakos kezelését kizáró mechanizmust megpróbáljunk kialakítani”, illetve „egy választások utáni esetleges kormányzati együttműködéshez szükséges legkisebb közös többszöröst megpróbáljunk találni”. Az MSZMP vezetése azzal átalítja magát, hogy az ellenzék szervezetei nem biztosak a dolgukban, tartanak az MSZMP-től, az SZDSZ-t leszámítva nincs átfogó programjuk, s előbb-utóbb úgyis összevesznek. Ez ugyan majd be is következik, de a tökéletes ellenforradalom lényegét ez nem érinti. Fejti egy szót sem szól a szocializmus védelméről, és magától értetődőként kezeli, hogy az úgynevezett sarkalatos törvényeket, azaz a tökéletes ellenforradalmat politikailag lehetővé tevő szabályokat nem az ellenzék erőlteti, hanem maga az MSZMP készíti elő. A Nemzeti Kerekasztal lényegében egy alkotmányozó gyűlés, azzal a különbséggel, hogy a jogi kereteket majd a létező parlamenttel fogadtatják el. Az ellenzéknek a győ-

zelemért nem kell barikádra menni, már az illegalitást sem kell vállalnia, elég az MSZMP illetékeseivel egyezkedni.

Az ellenzék április 22-én közli az MSZMP-vel, hogy az alkotmányosságot be kell tartani, és erről a feleknek nyilatkozni kell. Magyarul ez azt jelenti, hogy a hatalom nem tartóztatja le az ellenzékét, és az ellenzék sem alkalmaz erőszakot. Ez az MSZMP engedménye, mivel az ellenzéknek nem volt eszköze erőszak alkalmazására. Az ellenzék ugyancsak közli, hogy a hatalomnak el kell ismernie az Ellenzéki Kerekasztalt egyenrangú félként. Ez annak kinyilvánítása, hogy az országban nem egy, hanem két hatalom van. A hatalomnak abba is bele kell mennie, hogy a törvényesen megválasztott országgyűlésben a tárgyalások alatt nem fogadtat el törvényeket, amelyek befolyásolják a tárgyalások témáit. Az ellenzék még azt is eléri, hogy a tárgyalások költségeit a szocialista állam fizesse, sőt követelik, hogy az ellenzéki „szakértők” díjazását az állam oldja meg. Nem rossz! Az előkészítő ellenzéki csapatban Sólyom László 47 éves jogászt, a mai köztársasági elnököt és Tölgyessy Péter 32 éves jogászt találjuk, aki évekig az SZDSZ elnöke, manapság politológus. Az MSZMP-t hárman képviselik: a 40 éves jogász, Forgács Imre, a KB társadalmpolitikai osztályának helyettes vezetője, később az MDF-kormány idején a Dunaholding Rt. és a Castellum Rt. igazgatója, majd az MSZP-kormányok idején vezető állami hivatalnok. A 36 éves György István, aki 1984-85-ben (még a szocializmus idején) New Yorkban tanulmányozza az amerikai közigazgatást, a rendszerváltás után főhivatalnok, egyetemi oktató. Itt van régi ismerősünk, a 43 éves Tóth András, a KB párt- és tömegszervezetek osztályának utolsó vezetője, aki máig parlamenti képviselő, Horn Gyula mellett kabinetfőnök, majd felügyeli a polgári titkosszolgálatokat. Érdekes módon egy ideig a Gyurcsány-kormányban is a helyén marad.

KERÉK ASZTALNÁL

„Őszintén remélem ezért, hogy felelősségük tudata arra ösztönzi a tárgyalóasztal mellett ülőket, hogy az egyenlőség, a kölcsönös tisztelet és bizalom jegyében mindent megtesznek a megállapodásért, a nemzeti kiegyezésért és megbékélésért, az összefogásért” – nyitja a Nemzeti Kerekasztalt az elnöklő Szűrös Mátyás.

Elsőként az MSZMP küldöttségét

A KERÉKASZTAL. ÖSSZEÜLTEK, ÁRULTAK, VETTEK

vezető Grósz Károly kap szót. A megbeszélések első szakaszában Grósz Károly, Fejti György és Pozsgay Imre képviselik az MSZMP-t. A küldöttség a június 21-re tervezett plenáris ülésen kiegészül Nyers Rezsővel és Berecz Jánossal. Később a delegáció vezetője már Nyers, tagjai Fejti, Iványi, Pozsgay. „Határozott szándékunk, hogy minden vonatkozásban szakítunk a sztálini modell maradványaival. A Magyar Szocialista Munkáspárt, együtt más politikai erőkkkel, olyan demokratikus és szocialista jogállam kiépítésére törekszik, amely a nép akaratát juttatja érvényre. A közmegegyezésen alapuló gazdasági és politikai reformlépésektől azt várjuk, hogy sikerül kitörni a gazdasági válságból, s a végleges perifériára szorulás helyett, közelíteni tudunk a világ fejlettebb régióihoz.” Majd így folytatja: „A Magyar Szocialista Munkáspárt elindult azon az úton, hogy bürokratikus állampártból baloldali szocialista reformpárttá válik”. Grósz egy nappal később Salgótarjánban kijelenti: „Az MSZMP vezetése fokként eljutott annak felismeréséig - mondotta -, hogy a sztálini modellen nincs mit javítani, azt el kell vetni, új modellt kell teremteni. Felismerte a pártvezetés azt is, hogy ehhez az út a társadalmi-politikai pluralizmuson, a többpártrendszeren keresztül vezet. Ám, hogy az új társadalmi modell milyen lesz, azt még nem tudjuk”. A mai fejlemények ismeretében nem kell kommentár.

Az ellenzék nevében az akkor 42 éves jogász, Kónya Imre, az Antall-kormány későbbi belügyminisztere szólal fel. Álláspontjuk a napnál világosabb: „Leszögezzük, hogy a tárgyalások célja a békés

átmenet biztosítása a diktatórikus uralmi rendszerből a népakaratot ténylegesen érvényesítő képviselési demokráciába”. Majd hozzáteszi, ha valaki nem értene: „Három be nem teljesült magyar forradalom feladatait kell most békés úton elvégeznünk”. Egyértelmű, hogy az ellenzék célja a teljes hatalom megszerzése: „Végül nyomatékosan leszögezzük: az Ellenzéki Kerekasztal szervezetei nem azért ülnek le a tárgyalóasztalhoz, hogy a hatalomból maguknak egy-egy részt kihasítsanak, hanem azért, hogy olyan helyzetet teremtsenek, amelyben maga a nép szerezheti meg a hatalmat saját magának”.

Kukorelli István, 36 éves jogász, későbbi alkotmánybíró a hét szervezetet magába foglaló harmadik oldal részéről üdvözölte a Kerekasztal megalakulását és a tárgyalások megkezdését.

EPILÓGUS

Az 1989. június-szeptemberi tárgyalások, amelyeken az ellenzék részéről a vezető szerepet már Antall József, Orbán Viktor és Tölgyessy Péter játssza, vezetnek majd el a szeptember 18-án aláírt megállapodáshoz, melynek alapján október 23-án a hajdúsági parasztsaládból származó egykori KB-titkár, Szűrös Mátyás kiálthatja a Magyar Köztársaságot. 1990. március 25-i választásokon az MDF a szavazatok 24,73 százalékát kapja, az SZDSZ 21,39 százalékát, a Kisgazdapárt 11,73, a Fidesz 8,95, az MSZP pedig 10,89 százalékot. 1990. május 23-án egy ősi kismemesi család sarja, dörgicsei és kisjenei Antall József, az immáron tőkés Magyarország miniszterelnöke lesz. ■

FORRADALMI GÖRÖG TŰZ

Ha valaki június 1-én Thessalonikibe tévedt, igencsak meglepődött.

Az utcán bármerre ment, ezrével találta szemben magát a Görög Kommunista Párt plakátjaival.

Nemcsak a főútvonalakon látott egy-egy árva plakátot, hanem egész plakát-erdőket, amiből bőven jutott a kis mellék-utcákba is.

Thessaloniki legnagyobb terén kora reggel óta aktivisták kis csapata építette a színpadot, feszítette az óriási transzparenszeket a lelátókra, szerelte a hangosítást, és tette mindazt, ami egy kampány-rendezvény lebonyolításához kell. Este fél kilenckor, mire a kampánygyűlés elkezdődött, minden a helyére került. Példás, fegyelmezett szervezés!

A görög elvtársaink nem csak ebben voltak szervezettek.

Este nyolc órakor még alig néhány százan lézengtek a téren, de nyolc után a város több pontjáról felvonulásszerűen, rendezett sorokban, sarló-kalapácsos vörös zászlókkal érkeztek a rendezvény

résztevői. Félelmetes látvány a polgári demokráciának, felemelő érzés nekünk, kommunistáknak.

A jelszavakat skandáló, tízezresre duzzadt tömeg egy pillanatra sem csillapodott, a felfokozott hangulat a gyűlés végéig megmaradt.

A jól begyakorolt jelszavak percenként felzúgtak, hol a GKP főtitkárának, Aleka Paparigha beszéde során, de a meghívott magyar vendég, Gilicze Attila felszólalásánál is.

A legnagyobb meglepetés akkor érte az embert, amikor végignézett a tömeget.

Fiatalok ezrei alkották a gyűlés jelentős részét, ahogy egyik görög elvtársunk mosolyogva megjegyezte: a görög polgári pártok el sem tudják képzelni, honnan van nekik ennyi fiatal aktivistájuk.

Pedig a recept nem bonyolult. Tizen-nyolc évvel ezelőtt elhatározták, hogy ott lesznek minden egyetemen, beépülnek minden diákszerveződésbe, és ennek a ki-tartó munkának ez lett az eredménye. ■

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>